

Sygn. akt I CSK 4620/22

POSTANOWIENIE

Dnia 28 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ewa Stefańska

w sprawie z powództwa E. B., U. B. i mał. W. B.
przeciwko Szpitalowi w Ś., A. W.
z udziałem interwenienta ubocznego Towarzystwu Ubezpieczeń spółce akcyjnej
w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym 28 grudnia 2022 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,
na skutek skargi kasacyjnej A. W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z 18 lutego 2022 r., sygn. akt I ACa 322/19,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanego A. W. na rzecz powodów kwotę
5 400 zł (pięć tysięcy czterysta) tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 18 lutego 2022 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu na skutek apelacji powodów E. B., U. B. i W. B. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z 20 listopada 2018 r. w sprawie o zapłatę przeciwko Szpitalowi w Ś. i A. W., przy udziale interwenienta ubocznego Towarzystwa Ubezpieczeń S.A. w W..

Pozwany A. W. wniósł skargę kasacyjną, w której zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu w części, w jakiej Sąd uwzględnił apelację i zażalenie powodów, tj. pkt 1.1-1.3, 1.5.-1.7. oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania w

pierwszej instancji, tj. pkt 1.8. a ponadto w części orzekającej o kosztach postępowania apelacyjnego, tj. pkt. IV-VII.

W odpowiedzi powodowie wnieśli o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie od pozwanego A. W. na ich rzecz zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Natomiast Szpital w Ś. wnosił o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z treścią art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: (1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne; (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie.

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony – co należy podkreślić – wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., nie obejmuje zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej.

W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołano nieważność postępowania przed Sądem drugiej instancji i oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

W zakresie zarzutu nieważności postępowania należy wskazać, że przy braku podstaw do stwierdzenia, że wystąpiła nieważność postępowania w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c., zmiana podstawy prawnej rozstrzygnięcia nie jest wystarczająca do uznania, że wyrok wymaga usunięcia z obrotu w postępowaniu kasacyjnym (postanowienie SN z 22 grudnia 2020 r., I CSK 204/20; wyrok SN z 27 kwietnia 2016 r., II CSK 556/15; postanowienie SN z 22 grudnia 2020 r., I CSK 204/20; wyrok SN z 5 listopada 2020 r., II UK 29/19).

Z kolei przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. W wypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie. Powinna w związku z tym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie SN: z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02; z 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05; z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06).

W analizowanej skardze kasacyjnej nie wykazano tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Podniesione zarzuty stanowią jedynie polemikę z wykładnią przepisów prawa dokonaną przez sąd.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., z uwzględnieniem § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r., poz. 265).

[as]

l.n